

offaw juttu peale, iggamees näitas temale auu. Kuüinga wihha nähhes, ütles Suudmöda tõssise sõnaga: „Subba mõnekorra wõtsite, armoline issand, mino juttu kuulda, mis ial teile kahjuks ei olnud; kuulge ka täna mino leppiliko sõnasi, mis armsa suggulase lohta rāgin. Sugguwõssa ei wõi ükski fallata; werri on paksun kui weissi.“ Sel korral ussun pealegi, et Reinowadder süta on, — muido ei olleks ta usaldanud seie tulla. Tulletage mele mis tühja lorri ja walle kaebtust rahwas Reinowadderi issa peale tõstis, kes teie tru sullane olli. Kurri kaddedus püdis ühtepuhko tema hääd tööd laita, siiski jäi õigus tema pole; tema seisis suremas auus kui Messikāp ja Kriimsilm, kes kui rumalad tol waunid ei kohtoseadusi egga warjoliko asju ei tunne.“

Kuüingas wastas: „Tõhite imels panna et Reinowadderi peale wihhane ollen? Tema rõwel ja mõrtsukas tappis iljaaego wagga Argpüksi, effitas Kohhekella kurjale teele ja salgab nüüd luggu, kus kõik ühheskoos tema peale tunnistawad, et ta warguse, rõwimise ja mõrtsoka tö läbbi mino alla maid pinab.“

Verdikana kostis: „Arwaks leitakse Maailmas neid, kes targa arroga iggas tükkis mõistlikult oskawad ellada. Surem ull wihkab nisuggusi mehhi, nõnda ka Reinowadderiga luggu. Siiski ei jõua fallakaddedus ial meie mällestust kustutada, mis tema tarkus hääd on teinud. Tulletage mao ja mehhe tülli mele, kes üksford teie auojärje ees õigust

otssiwad, — Reinowadder üksi oslas seal mõnusat nõuu anda.“

Kuüingal ei olnud niimetud juhtumist enam selgest mällestusjes, sellepärast käsks, et Suudmöda pididi rātima.

„Auoliko issanda käske täites juttustan luggu,“ ütles Suudmöda kumardades. „Paar aastat teed tuli üks suur lendaw madde ühhe tallomehe peale kaebades teie ette. Madde olli aia mulgust läbbi puggedes koggemata lingu langenud, midda enam ta sippeldas, sedda tuggewamast pigistas silmus tema kehha ümber kinni. Üks teed kaies tallomees juhtus senna; madde aine kelil tallomeest palluma, et mees tedda paelust peastaks. Mees lubbas peasta, kui madde enne wanne kombel olli tõutanud, et ta temale wigga ei piddand teggema. Lingust peastetud madde läks mehhega seltsis eddasi, kinni ta nälga tundis ja mehhe kallale kippus. Onnekaupa peasis mees, kõrwale pörkades, tema käest. „Kas se on minno palk ja siho wande tõutus?“ küssis mees. „Adda ajjab ärja kaewo!“ kostis madde: „mul on nälg käes.“ Mees pallus ni kaua kannatada, kinni nad teistega kokko saaksid, kes õigust piddid mõistma. Nõued waod maad eddasi minnes leidsid nemad waña kaarna poeaga jõe kaldal. Madde kutsus kaarnaid kōhhut mõistma. Waña kaarn ütles, kui tülli olli kuulnud: „Siina woid mehhe ärra süa!“ sest ta lotis endale sagist ka ossa sama. Madde olli sellega rahhul, agga mees ütles: „Kes